

[Justitsministeren.]

de fastholdt, at hyrevognserhvervets problemer kun kan løses ved gennemførelsen af det af organisationerne tidligere fremsatte forslag, hvis hovedpunkt var en antalsbegrænsning. Jeg har derfor taget spørgsmålet op til fornyet overvejelse og er kommet til det resultat, at der ikke bør gennemføres et forbud mod anvendelse af hyrevogne til andet end hyrevognskørsel.

Det er derimod min opfattelse, at der i videre omfang end nu bør være adgang til at fastsætte sådanne regulerende bestemmelser for hyrevogne, herunder om disses indretning, benyttelse og om taksterne, som hensynet til publikum tilsiger. Disse bestemmelser bør udstedes lokalt, idet det i første række må være den enkelte kommunes sag at vurdere, hvilke krav der ud over de færdselssikkerhedsmæssige bør stilles til hyrevogne, for at den lokale befolknings transportbehov kan tilgodeses. Efter de hidtidige regler har der på dette punkt været en vis forskel mellem de regler, som kommunerne har kunnet fastsætte for henholdsvis droscher og lillebiler. Da der næppe er tilstrækkelig begrundelse for at opretholde denne forskel, foreslås det, at reglerne fremtidig skal være fælles for alle hyrevogne. Der skal dog efter forslaget fortsat være adgang for kommunerne til at opretholde en droscheordning, gående ud på, at adgangen til at tage hyre fra dertil anviste holdepladser forbeholdes et begrænset antal hyrevogne (droscher), hvis ejere, brugere og førere samtidig pålægges særlige pligter.

I forbindelse med gennemførelsen af de nye regler om hyrevogne bør der efter justitsministeriets opfattelse ske en vis omlægning af administrationen af dette område. Reglerne om hyrevogne er i første række begrundet i hensynet til den bedst mulige betjening af publikum og bør derfor fastsættes og administreres af de kommunale myndigheder, således at politiets medvirken kun sker med henblik på varetagelsen af færdselmæssige hensyn. Det bør således ikke som nu være politiet, der udfærdiger droschebevillinger og droschekort og fører anciennitetslister m. v.

Idet jeg i øvrigt med hensyn til enkelthederne i de foreslåede ændringer skal tillade mig at henvise til forslaget og de bemærkninger, der ledsager det, skal jeg

anbefale lovforslaget til det høje tings villige behandling.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Her ved tillader jeg mig for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om Nordisk Råd.

Forslaget tager sigte på ved ændring af Nordisk Råds vedtægt at give en særlig repræsentation i Nordisk Råd for Færøerne og landskapet Åland. Da vedtægten for Nordisk Råd er optaget i selve teksten til lov om Nordisk Råd af 21. december 1957, er en lovændring fornøden for at gennemføre en ændring af vedtægtsbestemmelserne. Ændringerne vedrører alene vedtægtens første til tredje stykke i lov om Nordisk Råd, paragraf 1.

Om sagens forhistorie kan jeg kort oplyse, at regeringen i januar 1967 for Nordisk Råd fremlagde et forslag om repræsentation for Færøerne i rådet. Efter at der i august måned samme år yderligere var fremkommet forslag om at give landskapet Åland selvstændig repræsentation i rådet, blev det på et fællesmøde i Reykjavik mellem de nordiske landes statsministre og Nordisk Råds præsidium i oktober 1967 besluttet at nedsætte en blandet regerings- og parlamentarisk komité med den opgave at udarbejde forslag til en tilfredsstillende repræsentation i Nordisk Råd for de selvstyrende områder i Norden. Som repræsentant for den danske regering blev daværende justitsminister K. Axel Nielsen udpeget, og i øvrigt indtrådte jeg selv i komiteen i min egenskab af medlem af Nordisk Råds præsidium. Efter regeringsskiftet i begyndelsen af 1968 blev jeg i komiteen efterfulgt af fhv. statsminister Jens Otto Krag, og fhv. justitsminister K. Axel Nielsen blev efterfulgt af justitsminister Knud Thestrup. Den svenske statsråd Herman Kling har været formand for komiteen.

I komiteen har man arbejdet med sagen ud fra den forudsætning, at de to selvstyrende områder, Færøerne og landskapet Åland, i givet fald burde have samme principielle repræsentationsform. En løsning af repræsentationsspørgsmålet måtte selvsagt også gennemføres inden for rammerne af den danske og den finske grundlov og af de nationale love, som fastsætter reglerne for disse områders selvstyre; det vil for vort

[Udenrigsministeren.]

vedkommende siges loven af 23. marts 1948 om Færøernes hjemmestyre.

Efter endt overvejelse er komiteen blandt de forskellige foreliggende teoretiske muligheder for en repræsentationsform kommet til det resultat, at der bør gives Færøernes lagting og Ålands landsting mulighed for blandt sine medlemmer at vælge repræsentanter, som indtræder i de respektive landes delegationer med samme ret som de øvrige valgte medlemmer og således, at der tillige gives mulighed for, at Færøernes og Ålands eksekutive myndigheder, d. v. s. landsstyret og landskapsstyrelsen, tilsvarende blandt sine medlemmer udser repræsentanter, som indgår i henholdsvis den danske og den finske delegation. Rådet har efter den gældende vedtægt 69 valgte medlemmer, hvoraf Danmarks folketing, Finlands riksdag, Norges storting og Sveriges riksdag hver vælger 16 medlemmer, medens Islands alting vælger 5 medlemmer. Hertil kommer de udpegede regeringsrepræsentanter. Komiteen har på den ene side ikke fundet det rimeligt at foreslå, at den særlige repræsentation, som indrømmes Færøerne og Åland, skal medføre en tilsvarende nedsættelse af det danske folketing og Finlands riksdags hidtidige repræsentation. På den anden side har man heller ikke fundet det rimeligt at stille forslag om, at det samlede antal repræsentanter for Danmarks og Finlands vedkommende skulle være større end det antal, som Norge og Sverige er berettiget til. Man har derfor foretrukket at stille forslag om, at det samlede antal af valgte repræsentanter i Nordisk Råd forhøjes fra 69 til 78. Herefter vil Danmark kunne vælge 18, således at 16 vælges af folketinget og 2 af lagtinget, Finland 18, nemlig 17 valgt af riksdagen og 1 valgt af landstinget, Island 6 og Norge og Sverige hver 18. Hertil kommer, at Færøernes landsstyre og Ålands landskapsstyrelse hver får adgang til at udse en repræsentant blandt sine medlemmer. Dette forslag er, for så vidt angår spørgsmålet om Færøernes repræsentanter, godkendt af Færøernes lagting den 14. oktober 1969 med 14 stemmer mod 6.

Alt i alt finder jeg, at vi her på nordisk plan er nået frem til en løsning, som på rimelig vis imødekommer de fra færøsk og ålandsk side fremsatte berettigede ønsker.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg tillade mig at anbefale forslaget til det høje tings villige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Bundvad): Hermed har jeg den ære for folketinget at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om den offentlige sygeforsikring. (Forhøjelse af grænserne for sygedagpenge og bortfald af ventetidsbestemmelser og bestemmelser om et højeste antal dage, hvori sygedagpenge kan udbetales m. v.).

Medlemmer af den socialdemokratiske folketingsgruppe fremsatte i sidste folketingssamling forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om den offentlige sygeforsikring, af lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde og af lov om erstatning til tilskadedkomne værnepligtige m. fl. (Om forhøjelse af dagpenge og erstatninger samt om afskaffelse af ventetidsregler m. v.).

Udvalgsbehandlingen af dette forslag blev ikke tilendebragt i sidste samling.

Vi har i denne folketingssamling valgt at fremsætte forslag vedrørende hvert område for sig, og jeg kan her henvise til det forslag til lov om ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Forhøjelse af dagpenge m. v.) og det forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde og lov om erstatning til tilskadedkomne værnepligtige m. fl., der fremsættes samtidig hermed.

Årsagen til denne opdeling er bl. a., at de tilsigtede ændringer i den sidstnævnte lovgivning er betydeligt videregående end de ændringer, som det her forelagte lovforslag indebærer.

Jeg skal på dette tidspunkt nøjes med at trække hovedlinjerne op i vort forslag.

Satserne for dagpenge forhøjes til 100 kr. pr. dag og gøres ens for forsørgere og ikkeforsørgere. Dette gælder såvel dagpenge til lønarbejdere som til andre, idet man dog opretholder en særlig sats for husmødre uden selvstændigt erhverv.

Der indføres automatisk regulering af satserne for dagpengene svarende til arbejdsløshedsforsikringens.

Grænsen for deres størrelse i sammenligning med den pågældendes sædvanlige daglige fortjeneste forhøjes fra $\frac{4}{5}$ til $\frac{9}{10}$.

Ventetidsbestemmelserne, som medfører,